

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 iulie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Constantin Gurschi,

judcători – Nicolae Gordilă și Constantin Alerguș,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Taraclia din 06 septembrie 2012 și deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 decembrie 2012, declarat de inculpatul,

Caijber Veaceslav Anatoli, născut la 25 mai 1985, originar și domiciliat în or. Taraclia str. Ukrainsciaia, 23.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Examinat în prima instanță:* 27.07.2012-06.09. 2012
2. *Examinat în instanța de apel:* 23.10.2012-11.12.2012
3. *Examinat în instanța de recurs:* 11.06.2013-17.07.2013

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Taraclia din 06 septembrie 2012, Caijber Veaceslav Anatoli, a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 3 ani închisoare în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă. Pe alt capăt de învinuire procesul penal, în baza art. 166 alin. (1) Cod penal, a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, Țolov Nicolae privind încasarea de la Caijber V.A. a prejudiciului material și moral, a fost admisă în principiu, lăsînd ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

2. Potrivit sentinței, s-a stabilit că, la 02 iulie 2012, la ora 00³⁰, Caijber V.A. a venit la locul de muncă a lui Țolov N., la stația de telefonie „Orange”, amplasată pe str. Zavodscaia or. Taraclia. Aflîndu-se în vagonul pentru paznic, Caijber V.A. i-a cerut lui Țolov N. căruța cu măgar ale acestuia, la care ultimul i-a refuzat. Ca urmare, Caijber V.A. a început a striga la Țolov N. și a-l înjosi cu vorbe necenzurate, i-a aplicat cîteva lovituri cu pumnul în față, cap și burtă, după care l-a închis pe Țolov N. în vagonul pentru paznici, privîndu-l pe acesta de libertate și deschis i-a sustras telefoanele mobile „Nokia 1280” la prețul de 600 lei și „Alcatel 2520” la prețul de 650 lei, precum și măgarul cu căruță, la prețul de 3000 lei și cu bunurile sustrase a părăsit locul infracțiunii, cauzîndu-i părții vătămate, Țolov N., prejudiciu material în valoare de 4250 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de inculpat, care a solicitat casarea sentinței în partea pedepsei și a invocat că, aceasta este prea aspră pentru el, vina a recunoscut-o, a săvârșit infracțiunea în stare de ebrietate, fără a conștientiza ce face. Cu partea vătămată s-a împăcat, are la întreținere un copil minor și soție însărcinată.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 decembrie 2012, a fost respins apelul inculpatului și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, inculpatul nu a contestat circumstanțele de fapt constatate de instanța de fond, nu a contestat calificarea faptei imputate, ci numai pedeapsa, considerând-o prea aspră.

Instanța de apel a considerat că, la pronunțarea sentinței instanța de fond corect a determinat circumstanțele de fapt și de drept, just a făcut concluzia că fapta săvârșită de inculpat, cade sub incidența art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, și anume: *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei.*

Acțiunile lui Caijber V.A. în comiterea infracțiunii imputate, au fost dovedite prin totalitatea de probe administrate în cauza penală, de instanța de fond și care au fost corect apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Verificând aspectele de drept operate de instanța de fond la stabilirea și individualizarea pedepsei inculpatului și respectând principiul neagravării situației în propriul apel, instanța de apel a reținut că, prima instanță i-a stabilit pedeapsa minimă prevăzută de lege și în prezenta cauză nu au fost stabilite circumstanțe excepționale, care ar fi permis individualizarea pedepsei pentru inculpatul Caijber V. A. prin prisma art. 79 Cod penal.

6. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de inculpat, care invocă dezacordul cu pedeapsa stabilită pentru faptele imputate și solicită stabilirea unei pedepse neprivative de libertate, indicând că, el a recunoscut vina, s-a împăcat cu partea vătămată, are la întreținere mama în vîrstă și soție cu doi copii minori, unul de 1 an 10 luni, altul de o lună și este unicul întreținător în familie.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Dat fiind faptul că, inculpatul nu a indicat în recursul său temeiurile de casare prevăzute în alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă din textul recursului, se desprinde temeiul prevăzut în pct. 10) a normei sus menționate, adică *s-a aplicat pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale* și anume sub acest aspect instanța de recurs va analiza temeinicia hotărîrilor contestate.

Conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a

Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod.

Astfel, instanța de recurs reține că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Sanctiunea alin. (2) art. 187 Cod penal la momentul săvârșirii infracțiunii imputate inculpatului, prevedea pedeapsă cu închisoare de la 3 la 6 ani cu (sau fără amendă) în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale, iar instanța de fond i-a aplicat pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea articolului – 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis fără amendă, ținând cont de circumstanțele atenuante și anume recunoașterea vinei și faptul că, are la întreținere copii minor. Totodată a luat în considerație și circumstanțele agravante cum ar fi antecedentele penale pentru infracțiuni analogice. De asemenea la stabilirea pedepsei a ținut cont de faptul că la locul de trai se caracterizează negativ, astfel a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului e imposibilă fără izolarea de societate. La fel, instanța de judecată a considerat că pentru a nu afecta starea materială a familiei inculpatului, de a nu aplica pedeapsa complementară - amenda.

Prin urmare, sunt juste concluziile instanței de apel conform cărora nu au fost stabilite circumstanțe excepționale prevăzute de art. 79 Cod penal pentru a aplica o pedeapsă sub limita prevăzută de lege și instanța de fond, la stabilirea pedepsei inculpatului, a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al celor săvârșite de cel vinovat, corect deducând ca fiind echitabil de a-i determina pedeapsa cu închisoare pe un termen de 3 ani, ținând cont de scopul și criteriile de individualizare a acesteia prevăzute de art. 61 și 75 Cod penal

Colegiul penal, menționează că pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Totodată Colegiul remarcă, că argumentele invocate în recurs au fost anterior invocate în apel. Lecturând textul deciziei instanței de apel, se observă că aceasta a oferit răspunsuri la toate motivele apelului declarat. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În opinia Colegiului penal, temeiul pentru declararea recursului ordinar reflectat de inculpatul Caijber V.A. în recursul său și prevăzut în pct. 10) alin. (1)

art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmare, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Instanța de recurs, potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Reieșind din cele sus indicate, Colegiul conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de inculpatul Caijber V.A. și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Taraclia din 06 septembrie 2012 și deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 decembrie 2012, declarat de **Caijber Veaceslav Anatoli**, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 iulie 2013.

Președinte:	(semnătură)	Constantin Gurschi
Judecători:	(semnătură)	Nicolae Gordilă
	(semnătură)	Constantin Alerguș

Copia corespunde originalului

Judecător:

Nicolae Gordilă

Președinte:

Constantin Gurschi

Judecători:

Nicolae Gordilă

Constantin Alerguș